

Serban Savu
Nu vine niciun tren / No Trains Coming

by Raluca Voinea

2010

No Trains Coming, 2009, oil on canvas, 180 x 112 cm

Șerban Savu prezintă în grupajul din *galerie* o selecție din lucrările sale ce au ca punct de plecare episoade cotidiene, nesemnificative, din viața locuitorilor obișnuiți ai României contemporane – majoritatea aparținând acelei categorii (materiale și simbolice) pe care mai demult o numeam clasa muncitoare. Șerban Savu recuperează și reinventează un stil artistic – realismul socialist – atât la nivel formal și al suportului folosit (pictură sau mozaic), cât și la nivel semantic, conferindu-i o notă antierotică prin abordarea nespectaculosului și în același timp transformându-l în ceea ce am putea numi realismul postsocialist. Personajele sale sînt văzute în rutina banalului, fie că e vorba de timpul lor liber sau de timpii morți din cadrul intervalului de lucru. *Nu vine niciun tren* este astfel un moment de contraașteptare, care, dintr-o perspectivă mai largă, poate fi echivalat cu momentul actual, o ancorare într-un prezent fără așteptări prea mari. Însă ceea ce se pierde ca aspirație și energie a construcției unui viitor colectiv este în schimb câștigat prin alăturarea acestor momente solitare, Șerban Savu alcătuiind o compoziție cuprinzătoare a vieții contemporane, lipsită de trivialitatea argumentului jurnalistic și capabilă să determine o evaluare în sens istoric a timpului prezent. (Raluca Voinea)

Șerban Savu presents a selection of his works which have as starting point daily, insignificant episodes in the lives of ordinary inhabitants of present-day Romania – most of them belonging to that material and symbolic category which a while ago we used to call the working class. Șerban Savu recuperates and reinvents an artistic style – the socialist realism – both at a formal level, including the medium used (painting or mosaic) and at a semantic level conferring it an anti-heroic stance through the depiction of the unspectacular; he thus turns this style into what we could call a post-socialist realism. His characters are seen in the routine of the prosaic, whether it is during their free time or passing their "dead" times in-between the working hours. *No Train Coming* is such a moment of counter-waiting, which from a wider perspective could be identified with the time we are living now, a present without big expectations. However, what is lost as aspiration and energy of building a collective future is instead gained through the juxtaposition of these solitary moments. The artist builds a comprehensive composition of contemporary life, which lacks the trivial journalistic approach and can allow us to evaluate the present with a historic purpose. (Raluca Voinea)